

SEDEM

Mima naj-napred se priblizhi do prozoreca.

Vidja mrachnata poljana mezhdju blokovete, pokrita sys snjag, po kojto se cykleha natrosheni stykla i lamarina ot stari konserveni kutii.

Niskijat hrastalak, kojto syvsem ne uspjavashe da izraste do normalnata visochina na dyrvetata, vryzvashe tezhki plodove: parcheta dripi, stari vestnici, skysani najlonovi chorapi, dylgi lenti upotrebeni bintove... Prozorecyt ni, znachi, gledashe kym bunishte, no v dalechinata se vizhdaha sinkavite vyzvishenija, zad koito zapochvashe panonskata ravnina. A tova vse pak e neshto!

- CHij e tozi krevat? - popita tja, izprobvajki tvyrдостта na matracite.

- Negov - posochih Ale.

- A tvojat?

- Njamam...

- Ami kyde spish?

- Na poda.

- Pozvoleno li e?

- Ne.

- Ako te hvanat?

- Togava i trimata shte bydat izhvyrteni ot obshtezhitieto.

- Taka li?

- Naistina - potvyrdi Ale, vyrtejki se okolo malkija ni kotlon. - Ako ni hvanat, na vsichki e spukana rabotata.

Komisiite, inache, nahyltvaha samo noshtem. Prez denja tova shteshe da e neosyshtestvimo. Nikoj ot tjah njasmashe da izleze chitav ot bloka! No noshtem bjahme sami po staite, predostaveni na voljata na komisiite. Udrjaha po vratite kao polieai, a se govoreshe, che shefyt im bil vyoryzhen s pistolet. V takiva momenti nelegalno spjashtijat trjabva kolkoto se mozhe po-byrzo da premine prez balkona na druga terasa i da izchaka, dokato kontrolata zaglyhne. Pokazah na Mima kyde bjagam, dokato naminat. Svirna ot smajvane:

- Lele, che visoko! - kaza tja. - Kolko si smel...

CHestoljubieto mi beshe zadovoleno.

- Tova ne e nishto! - zanaduvah se.

Naj-posle chajat e svaren i nie mylchalivo go piem, ostavjajki stajata da se pylni s dim i sumrak.

Iz krilo "F" se razchu, che imame gostenka v stajata, i sysedite zapochnaha da nosjat podaryci. Iskaha otblizo da skivat Mima.

Edin hudozhnik, hercegovec, donese tri razpuknali se nara ot Opuzen i pylna shepa zlatist tjutjun "shkija". Zavivahme tjutjuna vyv vestnik, pravejki puri, debeli kolkoto pryst, smeehme se na tova, che naj-vazhnite svetovni novini gorjat pred ochite ni, dokato pushim. Dimyt ot tozi tjutjun beshe ostry i prijaten, samo che vestnikarskata hartija postojanno se otlepvashe. Razgyrnat vestnik ni beshe pokrivka, a chaja piehme ot plastmasovi chashi, v koito se dyrzhat chetki za zybi. Za treta chasha izpolzvahme konservena kutija, v kojato njakoga e imalo fystyci.

Mima lezheshkom roveshe iz neshtata ni.

- Modiljani! - vyzklikna, izmykvajki malka broshura. - Luda sym po nego!

Tazi broshura, pechatana v masov tirazh ot *AN ABRAMS ART BOOK*, 1954. NEW YORK e edinstvenijat tom vyrhu

policata na nesyshtestvuvashkata mi biblioteka. CHesto ja razglezhdam, vlyuben v dveite beli zybcheta na "Momichenceto s plitkite" ot 1917 g. Razlistvam тази kniga obiknoveno predi syn, sled njakoj osobeno losh den bez vsjakakvi perspektivi. Na tezi kartini vsichko e chisto i jasno: lakiranite listove na reprodukciiite napomnjat na knizhkite s kartinki ot detstvoto mi, ot koeto sa ostanali samo smytni sledi. Tazi malka evtina knizhka za Modiljani, kupena s mangizi ot poslednite dni na blagodenstvieto, za mene e svoeobrazen portativen oltar. Dostatychno e da dokosna s prysti veche omaznenite j korici i tutaksi da se uspokojat. Tazi broshura e edinstvenijat mi dom.

Predi da zapochnat reprodukciiite, ima predgovor ot ZHak Lipshic, kojto ne moga da procheta, zashtoto ne znam anglijski. CHesto kato negramoten minavam s pryst i pogled prez golemite, hubavo otpechatani bukvi, zamisljajki se za kakvo li govorjat na onzi, kojto umee da gi razgadae. Struva mi se, che tova e izkljuchitelan razkaz za edin beden mladezh, s shtastliv kraj. Ne znam kakvo bih dal da mozheh da procheta tozi predgovor! Na nashija etazh nikoj ne znae anglijski...

- Znaesh li anglijski? - pitam Mima Lashevskaja.

- Sledvam go - kazva tja. - Zashto?

Naj-posle shte uznaja kakvo pishe ZHak Lipshic. Razvylnuvan sym do dupka i iskam da mi prevede onezi stranici, koito, spored skromnata mi preценка, obeshtavat naj-mnogo. V ushite mi zvuchi mekijat j dylbok glas, kojto ima vkus na jabylka "dzhonatan", pylna sys sok.

Mima sedi po turski vyrhu sivoto vojnishko odejalo i ot vreme na vreme vdiga ochi kym tavana, tyrsejki tochnata дума. Prevezhda bavno, fraza po fraza, sjakash izricha dumite na njakakva molitva, chijto smisyl i sama ne razbira:

- Znachi, tozi ZHak Lipshic kazva, che Modiljani izglezhdal mnogo, mnogo dobre... "Seshtam se, kazva, che bjah

ocharovan ot krasotata mu: izglezhdashe aristokraticšno v dripavija si kostjum ot rairan pljush..." Tova e neshto kato nasheto kadife! Da, taka.

- Po-natatyk, po-natatyk, Mima!

- "Spomnjam si edin sluchaj, kojto stana mnogo pokysno (verojatno prez 1917), posred nosht: beshe mozhe bi tri chasyt sled polunosht. Izvednyzh skochihme (sigurno toj i momicheto mu, nali?), zashtoto njakoj strahotno blyskashe po vratata. Tova beshe Modiljani, kjor-kjutuk pijan. S nesiguren glas se opita da mi objasni, che si spomnja da e vizhdal na policata mi kniga sys stihove na Fransoa Vijon i che mu se iskalo da ja ima. Zapalih... lampata (tova ne znam kakvo e, no mislja, che e neshto kato lampa, kakvo po djavolite drugo shte se pali po tova vreme?)... da potyrsja тази kniga, nadjavajki se, che shte si otide i shte me ostavi da spja. No se izlygah. Toj (Modiljani, de) sedna vyv fotjojla i zapochna da recitira na glas (CHuden e, dushica!). Tozi sluchaj oshte zhivee v spomenite mi. (E, tova ne moga da razbera točno kakvo znachi! Imate li rechnik? Njamate. ZHalko!). Malkata staja, tymninata na kysnata nosht, prez kojato pronikva tajnstvenata trepkashta svetlina na... (pak kato lampa!)..., pijanijat Modiljani, kojto kato prizrak sedi vyv fotjojla i neustrashimo vse po-visoko recitira Vijon, syprovozhdan ot tropane po stenite na malkata kilijka. (Tozi Lipshic kazva, che Modiljani...) zamyлча edva sled njakolko chasa, kogato veche ostana bez sili".

- Po-natatyk, Mima, hajde, po-natatyk, molja te...

- Koja chast?

- Eto, tova...

Mima otново se nastani v poza na tylkuvatel na sveshteni tajni:

- " ... ZHivotyt na Modiljani beshe byrz, jaryk bljasyk. Dali shteshe da risuva taka dobre, ako zhiveeshe drugojache, ako

zhiveeshe po-malko lekomisleno i beshe po-porjadychen? Tova ne znam. (Izglezhda, che toja obraz, toja Lipshic, vse pak e esnaf. Mislja, che e dosta porjadychen). Osznavashe nadarenostta si, no zhivotyt, kojto vodeshe, ne vodeshe sluchajno. Beshe go izbral sam. Edna vecher na masata zabeljazah kolko e bolen. JAdeshe njakak stranno, pochti zasipvashe hranata sys sol i cheren piper, predi izobshto da ja beshe opital. Kogato mu kazah po-malko da strada i da opravi zhivota si, pobesnja kakto nikoga dotogava..." E, ne moga poveche - kaza Mima, zatvarjajki knjigata za Modiljani.

Ottogava soljah vsjako jadene, predi da sym go vkusil.

Ot тази vecher Modiljani i Mima Lashevskaja shte bydat zavinagi svyrzani s nasheto kolektivno chetene.

A Modiljani i do dnes ostana naj-ljubimijat mi hudozhnik.

Staja sto shejset i sedem bavno izstivashe, zashtoto upravata na obshtezhitieto pesteshe otopenieto. Vmyknahme se i trimata pod zavivkata. Ostavihme kotlona da gori i nazhezhenata mu spirala svjatkashe v tymninata. Mima lezheshe mezhdu nas, pushejki. Beshe vse po-toplo pod staroto odejalo.

- Vie dvamata naistina ste loshi... - kaza tja kato se razmyrda. - Hej, ne iskam taka! Ne sme se razbrali! Ne iskam...

Nashite prysti pytuvaha po tjaloto j, a tja se opitvashe da gi hvane i zadyrzi. No kakvo e ednata Mimina ryka (drugata beshe zaeta s pushene), kakvo sa Miminite pet prysta pred nashite chetiri ryce i dvajset prysta?

Kozhata j beshe gladka.

Nishto ne j napravihme.

Samo lezhahme i ja dokosvahme.

Tazi vecher izvedohme Mima na vecherja v menzata na Studentskija grad.

Menzata beshe pompozno postroena vyv formata na prysten. Vecherjata beshe po-malko razkoshna: gjuvech i salata ot zele. Kupihme na polovin cena dva falshificirani kupona za nas trimata.

Salatata prehvyrlihme v edna chinija i taka osvobodihme chinija za Mima.

Naj-napred prebroihme kartofite. Devet kartofa! Vseki poluchi po tri. Togava prebroihme mesoto. Dve parcheta, koito ne mozhehme s nishto da srezhem, zashtoto njamahme nozh. V тази menza nikoga ne serviraha nozhove, zashtoto studentite gi kradjaha. Podarihme na Mima i dvete parcheta meso. Tja gi vyrna v nashite chinii.

Otnovo nasila j gi butnahme v chinijata i tja oshte vednyzh ni gi vyrna.

Naj-nakraja i trimata se otkazahme ot tova meso i izjadohme kartofite v sosa s vkus na losho izmiti chinii. Dvete parcheta meso, koito ne mozhahme da podelim, ostanaha ma masata.

- Kakvo, ne vi li se haesva nashata hrana? - izmervajki s neprijatelski pogled Mima, kaza servitjorkata. Beshe studentka po svetovna literatura i se izdyrzhashe da sledva s rabota prez denja kato servitjorka. Kazvashe se Zoja. Imashe ochi na tokushto prostreljana koshuta. Kozhata na rycete j beshe sysipana ot studenata voda, s kojato se mieha nashite ljubimi chinii. I trimata poglednahme Miminite grizhливо oformeni nokti, a tja mignoveno gi skri pod pokrivkata.

Na spirkata, zatrupana ot snezhnata vielica, chakahme avtobusa za Belgrad.

Avtobusyt beshe prepynen i studentite visjaha kato grozdove, zakacheni po vratite. Dyrzhaha se treskavo za gumenata harmonika s premryznali prysti.